

gennem Tvangsforanstaltninger. Jeg tror, at saa længe man vil bygge paa Tvangs-forsikringer, saa længe kommer man i hvert Fald i vort Land aldrig nogen Sinde fremad. Jeg tror, at det er ganske for-standigt og absolut det ene rigtige, at Princippet her er bygget paa Frivillig-hedens Grund. Benytte vi ikke dette, komme vi ganske sikkert ikke nogen Vegne. Medens jeg er ved det ærede Medlem for Hjørring Amts 4de Valgkreds, vil jeg gerne nævne, at — jeg forstod ham saaledes — en af hans Hovedanker mod det Princip, hvorpaa Forslaget er bygget, er dette, at Kasserne skulle underkaste sig en Gensidighedsforpligtelse. Ja, det er naturligvis delvis rigtigt, men det er delvis ogsaa urigtigt. Kasserne have nemlig ikke den ringeste Gensidighedsforpligtelse over for hinanden indbyrdes, undtagen for saa vidt de ville benytte det Tilbud, som Forslaget tilsigter at give dem som Midler af Statskassen til at kunne udrede Laan. Det er først da, Gensidigheden indtræder, ellers er hver Kasse for sig ment at skulle være ganske selvstændig. Jeg indrømmer, at Ministeren med Hensyn til dette Laan-spørgsmaal kan have Ret i sine Betænkeligheder om, at det er et noget løst Grundlag — det ønskes, at Staten skal udlevere 400,000 Kr. —, men det vilde jo dog blive et betydelig løsere Grundlag, hvis ikke Gensidighedsforpligtelsen mellem Kasserne var optagen i Loven, saa den kan vistnok ikke undværes, hvis der overhovedet skal være Tale om at give Laan, medmindre man gaar den Vej, som jeg forstod var Ministerens Ønske, nemlig gennem kommunale Foranstaltninger at støtte Arbejds-løsheds-kasserne, og at Staten saa derefter vilde overtage for sig en vis Del af de Udgifter, der forvoldtes Kommunerne. Hvis man vil gaa den Vej, kan man jo forlange for et saadant Laanebeløb Kom-munernes Garanti. Det er naturligvis langt sikrere, men jeg har mine Tvivl om, hvorvidt det virkelig kan være rigtigt at skyde Kommunerne ind i den Sag, og det ligger nærmest deri, at jeg i Tilslutning til det ærede Medlem for Københavns 8de Valgkreds (Martin Olsen) maa erkende, at dette Spørgsmaal er ifølge sin Natur egentlig ikke egnet til at løses af Kommunerne af den simple og ganske naturlige Grund, at det neppe er muligt, i alt Fald ikke i Begyndelsen, forinden man har en Række Aars Erfaring, at ordne Arbejdsløsheds-kasserne paa anden Maade end fagvis, og jeg er klar over, at der er kun ganske faa Byer, der have en saadan

Størrelse, at Kasser af nogen som helst Betydning kunne etableres for enkelte Fag, ja, selv for et Par ganske nær beslægtede Fag — naar jeg siger beslægtede Fag, tænker jeg paa saadanne som Murere og Tømrere, som meget vel kunne slaas sammen. Men der er den store Ulempe, at naar man vil ordne denne Sag kom-munalt eller ved Hjælp af Kommunerne, saa maatte man begynde med at fastsætte en helt vidtløftig Tarif, hvormed hvert enkelt Fags Risiko for Arbejdsløshed skulde vurderes paa Forhaand, noget lignende som den Tarif, man har været nødt til at ud-arbejde for Ulykkesforsikringen for de enkelte Fag. Der har man jo en Mængde Fareklasser, som man efterhaanden har maattet revidere og forandre. D t er mulig, naar man faar nogen Erfaring med Hensyn til Arbejdsløsheds-kasser, at der saa ogsaa der kan etableres en Slags Fare-klasser, saaledes at man derigennem kan komme til en fornuftig Vurdering med Hensyn til hvert Fags Risiko med Hensyn til Arbejdsløshed og derved slaa en hel Del forskellige Fag sammen i samme Klasse. Men indtil der indhentes saa-danne Erfaringer, tror jeg, at den praktiske Ordning af dette Spørgsmaal maa foregaa fagvis, og da maa det vel blive gennem Landsorganisationer eller i alt Fald Organisationer, der omfatte en eller flere af vore Provinser. Ellers ville Kas-serne blive alt for smaa. Og det er en af mine Anker mod Lovforslaget, at jeg ikke anser det for godt, naar det paa nogen Maade kan undgaaes, at have ganske smaa Kasser. Jo større Kasserne ere, jo mere kan Risikoen fordeles, det gælder jo al Forsikring, og jo bedre og heldigere er det. Derfor vil jeg anse det for rigtigt indtil videre at bygge paa Forsikringssy-stemet, ordnet fagvis, saa vidt gørligt for hele Landet. Jeg er naturligvis ikke blind for, at det ogsaa selv dermed kan blive nødvendigt at foretage en vis Graduation i Risikon, idet der kan være Spørgsmaal om større eller mindre Fare for Arbejds-løshed i de større eller mindre Byer. Men denne Graduation vil være langt lettere at foretage end den Udpensting af en Faretarif, som skulde foretages, for saa vidt flere Fag skulde slaas sammen i samme Kasse.

Jeg skal ikke komme langt ind paa Undersøgelse af de enkelte Bestemmelser i selve Lovforslaget, idet jeg selvfølgelig er klar over, at dette Lovforslag vil have adskillig Vej at tilbagelægge, inden det bliver Lov, om det overhovedet nogen